

hvis man gør dette, er det ganske sikkert, at saa forandrer man fuldstændig Vurderingskommissionens Karakter. Saa bliver Forholdet dette, at de to Medlemmer, som udnævnes af det paagældende Selskab, kun saa det Hver at sætte Erstatningssummen saa højt op som muligt for at have noget at slaa af paa. Man kommer meget vanskelig til en upartist og indgaaende Forhandling, hvorefter den rette Vurderingssum kan bestemmes, netop fordi man forud engagerede de to Medlemmer saaledes, at de blive nødsjagede til at holde sig til for høje Summer. Dette tror jeg derfor ikke er heldigt, og Selskabets Tærv vil i Virkeligheden ogsaa, saa vidt jeg skønner, være fuldt ud varetaget paa den Maade, som Kommissionen her sammenfattes. Det er nemlig givet, at de to Medlemmer, som Indenrigsministeren indsætter i Kommissionen, ville blive indfatte deri paa Grund af deres særlige Sagskundskab og ikke i og for sig som Fuldmægtige for Staten for at varetage særlig Statskassens Interesser. Det er ikke den Opgave, der er deres Hovedopgave. Deres Hovedopgave bliver den at anvende deres Sagskundskab til at opnaa billige og rigtige Resultater.

Slutningsbestemmelsen i § 4 erkender jeg er en Indskrænkning i Reglen i Følge § 2 om, at Indenrigsministeren kan give Koncession. Saaledes har det ogsaa været tilfaldt fra Folketingets Side. Naar der altsaa er et Selskab, der bestaar ved Lovens Krafttræden, enten dette Selskab nu søger Anerkendelse eller ikke søger Anerkendelse, har det kun en Frist paa et Aar til at søge Koncession, saafremt Koncession skal meddeles af Indenrigsministeren uden særlig Lovhjemmel, men derved lægges et Pres paa de private Selskaber til at tage Beslutning inden en rimelig Tid, og Bestemmelsen kan maaste nok have en heldig Virkning. Jeg har for mit Vedkommende ikke nogen større Betænkelighed derved.

Det ærede Medlem var betænkelig ved Bestemmelsen i § 16, hvorefter der skal kunne indrømmes de koncessionerede Selskaber en lignende Ret, som hjemles Statens Telegrafer i Følge Bestemmelsen i § 9 f. Det ærede Medlem mente navnlig, at dette, at man her gaar til at indrømme et privat Selskab en saadan Ekspropriationsret var noget, man maatte være meget betænkelig ved. Vi kende jo dog imidlertid dette fra de private Jærnbaner. Der indrømme vi Ekspropriationsret til private Selskaber, fordi vi erkende, at den private Bane, om den end hovedsagelig kun har lokal Interesse, dog ogsaa har Betydning for Samfundet tillige. Jeg ser

ikke rettere, end at det samme Henhyn kan komme frem her, naar det gælder et Telefonanlæg. Lad dette Telefonanlæg hovedsagelig have lokal Interesse — og ogsaa have Interesse for det private Selskab — saa knytter der sig dertil dog en Samfundsinteresse ved Siden af og en Samfundsinteresse, som vel kan berettigede det Henhyn her, i Særdeleshed naar man begrænser Afgangen til Benyttelsen af Ekspropriationsretten saa stærkt, som det er ved denne Bestemmelse, idet Indenrigsministerens Samtykke udtræbes for hvert enkelt Tilfælde, for at Rettigheden kan gøres gældende. Herpaa lægger jeg en ganske særlig Vægt, fordi denne Bestemmelse vil føre til, at koncessionerede Selskaber ingenlunde staa med almindelig Afgang til at kunne benytte Ekspropriationsretten — om jeg maa bruge dette Udtryk for den her omhandlede Ret — men derimod ere henviste til i Almindelighed at forhandle sig frem overfor de private Ejere. Paa den anden Side aabnes der det koncessionerede Selskab Afgang til, hvis det ikke kan komme frem paa Grund af Uvilje fra private Ejeres Side, at kunne ty til Ekspropriationsretten, forudsat at Indenrigsministeren finder det billigt og rimeligt i det paagældende Tilfælde.

Med Henhyn til Revisionsbestemmelsen i § 19 er jeg ganske enig med det ærede Medlem i, at denne Bestemmelse ikke er heldig. Jeg sværmer meget lidt for disse Revisionsbestemmelser, som i Virkeligheden kunne siges at være uheldige i det hele taget, naar man saaledes forudsætter en vis Frist for, hvornaar en Lov skal komme til Revision. Den bør indkomme til Revision, naar Erfaringen har vist, at den er mangelfuld, men derimod ikke i og for sig efter et vist kortere Tidsrum. Naar det imidlertid fra det ene Tings Side ønskes meget stærkt, at der indsættes en Revisionsbestemmelse i en Lov, mener jeg, man maa bøje sig for dette Ønske. Det er ikke andet, end hvad vi have højet os for ogsaa i andre Love af lignende Bestaffenhed.

Søst: Jeg skal blot tillade mig at bemærke med Henhyn til den Ekspropriationsret, som Forslaget indeholder i § 16, at det forekommer mig ikke ganske, at man kan sammenligne Anlægget af Telefoner, som drives af Privatmænd, med Jærnbaner. Jeg ved meget godt, at private Jærnbanelokalselskaber saa i Lovene en Ekspropriationsret, men jeg synes ikke, at der er saa stor Grund til at gaa ind paa det for de her omhandlede Anlægs Vedkommende. Jeg mener, at jeg har Grund hertil netop ved at henvise